

MÚSICA

Marinah, una capitana amb vaixell propi

L'excitant d'Ojos de Brujo presenta el disc 'El baile de las horas' al Festival de Jazz de Barcelona

Tres anys després de la dissolució d'Ojos de Brujo, Marina Abad debuta com a líder d'un projecte més orientat al pop. Estrena disc avui a la sala Barts, dins del Festival de Jazz.

XAVIER CERVANTES

BARCELONA. La valenciana Marina Abad diu que tenia "la necessitat" de tornar a començar un cop tancada l'etapa amb Ojos de Brujo. "Volia tenir la llibertat de sentir-me sense el pes d'haver de representar un grup. Volia ser jo mateixa, poder ficar la pota i que pagués els plats trencats només jo". D'aquella necessitat en surt el disc *El baile de las horas* (Montuno), que ella explica com a fruit "d'un procés artístic completament paral·lel a un procés personal de ruptura i de transició". Musicalment hi ha un canvi estructural respecte al passat. Bona part de les tretze cançons de l'àlbum s'aixequen a partir de la bateria i la guitarra elèctrica i caminen amb melodies més pròpies del pop que de la fusió mestissa d'Ojos de Brujo. "Abans tot era molta instrumentació, cançons sense tornada i moltes línies a la vegada. Ara he buscat destil·lar les idees buscant la senzillesa", diu.

En aquest camí hi té un paper destacat el barceloní Kim Fanlo, ex Nena Daconte, que li ha donat una "carcassa pop" que conviu amb "la Cuba, el jazz i el sisè sentit musical" del cubà Carlos Sarduy i els tocs africans, funk i reggae del baixista camerunès Armand Sabal-Lecco. Tots tres formen part dels Argonautas,

L'excitant d'Ojos de Brujo toca avui a la sala Barts de Barcelona amb un nou disc que considera "luminós i revolucionari". ORIANA ELIÇABE

companys de Marina Abad en un viatge en què no renuncia al flamenc. Posats a inventar etiquetes, ella tria la de *world pop* per definir un projecte que té molt d'autoafirmació i en què hi ha molta varietat de registres. "Tinc una personalitat molt fronterera i m'agrada tenir un peu a cada lloc, però tampoc volia renunciar al meu passat", explica.

El disc comença amb *Despierto*, una cançó en què assegura que torna d'un somni molt profund. "Però amb papallones al pit, un mapa i alguna cosa que ha crescut -puntualitzo-. Saps que deixes coses enrere, i que serà dolorós, però hem de ce-

Marina Abad
"Teresa Forcades té un missatge coherent, i sempre des de l'amor"

lebrar que la vida segueix. Ens han acostumat a patir i a plorar pels canvis, però no pot ser que els nostres fills creixin així. L'única certesa que tenim és que a la vida tot canvia". Tampoc cal que els canvis siguin radicals. "Quan vaig començar el projecte, vaig pensar que ja era lliure i també em podia canviar el nom. Però és que jo sóc la Marina, i canviar el nom seria començar enganyant. Un dia hi vaig afegir una *h*. Amb una sola lletra ja tenia un personatge. De sobte em vaig veure amb una maleta i la *h* a la mà, i d'aquí em va venir la imatge del vaixell i del viatge", recorda.

El baile de las horas neix d'un viatge interior, d'un descobriment de vulnerabilitats i incerteses. La conclusió l'explica a *Quiero ser feliz*, la cançó d'on surt el vers que dona títol a un disc que ella descriu com a "luminós". Parla de "superherois que no troben el seu lloc". "La gent està molt perduda. L'objectiu és ser feliç, perquè si no ho ets és que t'han guanyat la partida. En temps de crisi, estar alegre és gairebé revolucionari. El més revolucionari no és cridar i enfadar-se. El meu avi i el meu pare van cridar, i tots dos van anar a la presó. Ara hem de buscar altres maneres, trobar un punt espiritual en les relacions i sobretot fer cas dels nens", assegura alhora que recorda que fa unes setmanes va cantar *Rayo de luz* en un acte del Procés Constituent. "Aquesta història m'agrada. I que Teresa Forcades sigui una monja em sembla trencador. Té un missatge coherent, i sempre des de l'amor. No dic que sigui la gran solució, però hi tinc esperança", diu.

El camí de Marina Abad es concretarà en concerts com el que avui fa a la sala Barts de Barcelona a partir de les 21 h, en què també recopilarà peces d'Ojos de Brujo. "Potser d'aquí sis mesos diré: «Ara és quan hauria d'haver enregistrat el disc». Perquè és en directe on creixen les cançons", afirma. En qualsevol cas, ja avança que el concert no tindrà res a veure amb el del Mercat de Música Viva de Vic. "Només havíem assajat un parell de dies, i no teníem gaire clar on érem. Va ser un malson. Així i tot, ens va servir per aprendre moltes coses", diu.

CLÀSSICA

El talent emergent del Quartet Gerhard

El Quartet Gerhard protagonitza avui el concert de cloenda del cicle El Primer Palau, el concurs que va guanyar l'any passat. Els joves intèrprets catalans continuen la seva formació a Basilea.

X.C.

BARCELONA. La determinació de fer camí ha dut el Quartet Gerhard a ser una de les joves formacions de cambra més prometedores del país. Així ho va entendre l'any passat el jurat del cicle El Primer Palau quan va decidir premiar Judit Bardolet (violí), Lluís Castán (violí), Miquel Jordà (viola) i Jesús Miralles (violoncel). "Hi vam participar pel prestigi del concurs i per l'oportunitat de tocar al Palau de la Música", recorda Bardolet. Aquell premi els porta avui a repetir al Palau, en el concert de cloenda de l'edició del 2013, en què interpretaran el *Quartet núm. 1, en re menor* d'Arriaga i el *Quartet en fa major* de Ravel. "Es un

programa que no demana l'exposició individual de cadascun dels membres, sinó l'equilibri del quartet", diu Castán.

Equilibri és una de les paraules clau en el discurs d'un grup que va néixer fa tres anys amb el Quartet Casals com a referent. "Els Casals van ser molt importants i vam fer moltes classes amb ells. Qualsevol quartet jove aspira a arribar a fer el que fan ells", explica Miralles. "Ens van inspirar i sempre hi són", afegeix Bardolet. Ara els membres del Quartet Gerhard continuen la formació a Basilea sota la direcció de Rainer Schmidt, "intentant assimilar el màxim repertori possible" per participar en concursos internacionals i buscant el que Miralles descriu com "un llenguatge propi".

Miralles, Jordà i Castán es coneixien de petits. Quan tenien 13 anys tocaven a casa quartets de Mozart "sense viola". Més tard, quan ja feien estudis superiors, van conèixer Bardolet, una violinista. Van decidir

El Quartet Gerhard al Palau de la Música, on avui actuaran per tancar El Primer Palau.

PERE TORDERA

preparar un concert com a quartet, i Jordà va canviar el violí per la viola. "Havia fet alguna cosa de viola, però la clau no la sabia llegir", diu. Avui ni es planteja tornar al violí, perquè la viola "va ser una descoberta i un camí per explorar".

Tots quatre coincideixen quan se'ls demana amb quin repertori se senten més còmodes: "Beethoven, Schubert i el segle XX". De fet, reconeixen que un dels seus somnis és poder fer la integral de quartets de corda de Beethoven. "Cada compàs

de cada quartet és preciós", diu Jordà. "Ara estem treballant l'opus 132 de Beethoven, i allà hi ha de tot: tota la humanitat en 50 minuts", afegeix Castán, que tanmateix reconeix que per enfrontar-se a la integral necessiten més "estabilitat interpretativa". El que no els falta és inquietud, com ara la que els durà a estrenar l'1 de desembre a Banyoles *Alguns cants òrfics* del jove compositor de Reus Joan Magrané.

Fer créixer el públic

De Basilea estant, el Quartet Gerhard veu amb preocupació la falta de públic a casa nostra. "A Barcelona s'hi han muntat cicles de cambra que ja voldrien tenir molts països, però quan es va programar una integral de Bartók no hi va anar gairebé ningú. No sé com ho podem fer perquè hi hagi més públic, perquè de músics sí que n'hi ha. Vas per Europa i està plena de músics d'aquí de primera línia", diu Casán. "Hi ha una crisi educativa. El problema és de base. Quantes hores de música hem fet des de la primària?", comenta retòricament Jordà. La situació és encara més dramàtica si es compara amb Suïssa, on "la música està protegida per la Constitució", diu Miralles.